

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **Česká televize**, se sídlem Kavčí hory 1, Praha 4, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 1. 2014, č. j. 8 A 61/2011 – 95,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 1. 2014, č. j. 8 A 61/2011 – 95, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 2. 1. 2014, č. j. 8 A 61/2011 – 95, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku uvedl, že při řešení otázky přiměřenosti sankce ve výši 300.000 Kč za porušení čl. IV bodu 12 zákona č. 304/2007 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložené žalobkyni (dále jen „ČT“) rozhodnutím Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „stěžovatelka“) ze dne 2. 11. 2010, sp. zn. 2010/1153/LOJ/ČES, postupoval v intencích ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 142/2012 - 27. Ve svém rozhodování byl městský soud vázán právním názorem vysloveným v citovaném rozsudku, a to že neobstojí žádný z namítaných důvodů o zjevné nepřiměřenosti uložené pokuty. Proto městský soud uzavřel, že smyslem a účelem moderace není hledání ideální výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem

zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, neboť nenaplní požadavky podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s. Proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom shledal vadu uvedenou v odstavci 4, k níž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posuzuje Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 věta před středníkem a odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). V ust. § 109 odst. 3 věta za středníkem a odst. 4 věta za středníkem jsou však vymezeny situace, kdy vázanost důvody kasační stížnosti neplatí a Nejvyšší správní soud zkoumá zákonnost řízení a napadeného rozhodnutí nad rámec stížních důvodů. Mezi tyto případy patří i nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

V dané věci rozhodl městský soud o žalobě ČT rozsudkem ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 A 61/2011 – 31, tak, že žalobu zamítl a rozhodl o snížení pokuty uložené ČT v částce 300.000 Kč na její návrh na částku 1.000 Kč. Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost, kterou se domáhala pouze zrušení výroku o snížení pokuty a o nákladech řízení. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 6. 2012, č. j. 7 As 121/2011 – 58, napadený rozsudek městského soudu ve výroku o snížení pokuty a o nákladech řízení zrušil a věc vrátil v tomto rozsahu městskému soudu k dalšímu řízení. Důvodem pro částečné zrušení rozsudku byla jeho nepřezkoumatelnost ve vztahu k výroku o moderaci výše pokuty. V dalším rozsudku ze dne 27. 8. 2012, č. j. 8 A 61/2011 – 70, městský soud opět rozhodl o snížení uložené pokuty, tentokrát na částku 10.000 Kč. I proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 142/2012 – 27, byl i tento rozsudek městského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v odůvodnění zrušujícího rozsudku uvedl, že neobstojí žádný z důvodů, které vedly městský soud k závěru o zjevné nepřiměřenosti uložené pokuty. Závěry městského soudu shledal částečně nepřezkoumatelné, částečně nesprávné a odůvodnění tohoto rozsudku posoudil rovněž jako vnitřně nekonzistentní. Bylo proto na městském soudu, aby opět rozhodl o návrhu ČT na moderaci pokuty a o nákladech řízení. Městský soud rozhodl rozsudkem ze dne 2. 1. 2014, č. j. 8 A 61/2011 – 95, tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a tento výrok označil jako výrok II. V odůvodnění tohoto rozsudku však mimo jiné uvedl, že „v inkriminované věci v otázce přiměřenosti uložené sankce postupoval v intencích ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 142/2012-27 a přiklonil se k závěru, k němuž dospěl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, a to že neobstojí žádný z namítaných důvodů o zjevné nepřiměřenosti uložené pokuty“, přesto, že výrok týkající se moderační výše pokuty v rozsudku není.

Podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s. musí rozsudek mimo jiné obsahovat výrok a odůvodnění. Výrok je nejdůležitější částí rozsudku, neboť obsahuje rozhodnutí ve věci samé. Jedná se tak o jádro rozsudku a zároveň procesní reakci soudu, v daném případě na podanou

pokračování

žalobu. Výrok rozsudku má být nejen přesný a jednoznačný, ale rovněž úplný. Obsahuje-li rozsudek více výroků, ty se v jeho písemném vyhotovení rozlišují římskými číslicemi. Výrok rozhodnutí nelze za žádných podmínek vynechat, protože jen výrok pravomocného rozsudku, v němž je vyjádřen obsah rozhodnutí, je závazný.

Za nepřezkoumatelný ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro nesrozumitelnost lze považovat např. rozsudek, jehož výrok je vnitřně rozporný, s nevhodnou formulací výroku, kdy nelze rozlišit, co je výrok a co odůvodnění apod.

Napadený rozsudek obsahuje pouze výrok II. týkající se náhrady nákladů řízení, avšak výrok I., kterým mělo být rozhodnuto ve věci samé, tj. o moderaci výše pokuty, chybí, přestože z jeho odůvodnění (str. 5 a 6 napadeného rozsudku) vyplývá, že se městský soud otázkou moderace zabýval a vycházel přitom z právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 142/2012 – 27 (str. 3 a 4 napadeného rozsudku). Městský soud v dané věci nemohl rozhodovat pouze o nákladech řízení, jak se podává z výroku, protože po zrušení jeho předchozího rozsudku (ze dne 27. 8. 2012, č. j. 8 A 61/2011 – 70) stále nebylo rozhodnuto o návrhu ČT na snížení uložené pokuty. Pokud se však městský soud z nějakých neznámých důvodů nesprávně domníval, že jsou zde podmínky pouze pro rozhodnutí o nákladech řízení, pak o nich měl rozhodnout usnesením. Ve výroku rozsudku rozhodne soud ve věci samé a o povinnosti k náhradě nákladů řízení (§ 155 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.) a o nákladech řízení rozhoduje usnesením (§ 167 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Městský soud proto pochybil, jestliže výrok I. o moderaci výše pokuty ve výrokové části rozsudku neuvedl, a to bez ohledu na to, zda by rozhodl o snížení uložené pokuty či nikoliv, protože tato otázka představovala podstatu řešené věci. Za dané situace tak nebylo rozhodnuto o návrhu ČT na moderaci obsaženém v žalobě.

Z výše uvedeného důvodu proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2014

JUDr. Eliška Cihlářová

předsedkyně senátu